

ser vi altså her, at man uden videre støtter et forslag, som rammer ganske mange af landets pensionister, fratager dem 7.500 kr. i begravelsesstøtte. Og man gør det oven i købet på en måde – og jeg er fuldstændig enig i den beskrivelse, hr. Tom Behnke kom med før – der jo gør, at mange pensionister altså skal ud og optage lån i deres hus for at kunne klare deres forpligtelser.

Er det Venstres politik, at en efterladt pensionist, som ikke har andet end folkepensionen at leve af, skal tvinges til at optage et lån i sit hus for at kunne bisætte sin afdøde på en ordentlig måde? Det er det, der er effekten af det forslag, Venstre her støtter.

Og jeg vil gerne gentage, at der er nogle af os andre, der har været inde i nogle af de her overvejelser om, at selvfølgelig skal man ikke give hjælp til folk, der har meget store formuer – vi har ikke været inde i det her konkrete forslag – men vi har også koblet det sammen med et forslag om en generel efterlevelsesyddelse, som alle pensionister med lave indtægter og lav formue får, nemlig 10.000 kr. i stedet for i dag, hvor mange ingenting får. Det er jo en konkret forbedring for en masse mennesker.

Her går Venstre altså bare ind og laver en konkret forringelse for ganske mange pensionister. Hvis det er i overensstemmelse med Venstres politik, så er vi blevet lidt klogere på det. Og i hvert fald vil jeg sige, at jeg synes, det er en mærkelig måde at finansiere et politiforlig på.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Første behandling af lovforslag nr. L 136: Forslag til lov om ændring af lov om aktiv socialpolitik. (Virksomhedsservice).

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(FremSAT 7/12 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Peder Sass (S):

Fleksjob, skånjob, individuel jobtræning og virksomhedsrevalidering er nogle af de muligheder i den øgede indsats for at fremme beskæftigelsen af personer, der ikke kan opnå eller fastholde ansættelse på arbejdsmarkedet på normale vilkår.

Ideen bag dette forslag er at gøre det administrativt lettere for virksomhederne at overskue de muligheder, som samfundet stiller til rådighed, for at gøre vores arbejdsmarked endnu mere rummeligt.

Den kommunale virksomhedsservice vil bidrage til at modvirke private virksomheders skepsis over for at anvende de mange forskellige ordninger og støttemuligheder. Vi forventer, at det vil motivere de private virksomheder til at gøre en øget aktiv social indsats, en indsats, der bl.a. indebærer, at formidlingen af job kan ske hurtigt og smidigt, herunder ved, at der sker et match mellem person og job, at virksomheden generelt kan søge vejledning til at fastholde medarbejdere, eksempelvis langtidssyge eller andre, som er i risiko for at blive udstødt af arbejdsmarkedet.

Vi forudsætter, at denne virksomhedsservice drøftes med arbejdsformidlingen og dens konsulenter på området og ligeledes drøftes med de ansvarlige for den indsats, som vi her senest ved lovgivningen for kort tid siden har gennemført gennem det, der hedder de sociale koordinationsudvalg.

De enkelte kommuner skal have en kompensation for de merudgifter, der er forbundet med denne virksomhedsservice, en merudgift, der vil blive reguleret via bloktilskuddet og afholdt over satspuljemidlerne, som der jo er et forlig omkring.

Socialdemokratiet synes, det er et godt forslag og kan varmt anbefale forslaget til videre behandling.

Erik Larsen (V):

Lovforslaget, som her er til behandling, er det første initiativ i rækken af en del lovforslag, som sikkert vil komme som udløbere af den rammeaftale omkring førtidspension, som er aftalt mellem en række partier.

Det har altid været Venstres holdning, at fleksjobordningen var en god ordning, som vi burde gøre bedre for dem, som skal modtage fleksjob. Derfor er det også glædeligt, at der for de enkeltpersoner, som skal ind i et fleksjob, er forskellige initiativer til forbedring af deres vilkår. Men vi er også opmærksomme på, at det er utrolig vigtigt, at virksomhederne lettes for de administrative byrder og andre ting, der kan være i forbindelse med at gå ind og beskæftige personer under fleksjobordningen.

Derfor er det efter Venstres opfattelse godt, at vi får sådan en virksomhedsservice, at kommunerne i forhold til de enkelte virksomheder kan give en målrettet service og lette virksomhederne i det administrative arbejde.

Vi er af den opfattelse, at hvis kommunerne kan have en person i den kommunale forvaltning, som virksomhederne skal henvende sig til og dér få løst de spørgsmål og de opgaver, de gerne vil have løst, så vil det være et stort fremskridt. Virksomhedsserviceordningen vil efter vores opfattelse kunne være det første skridt til, at fleksjobbene bliver udbredt i højere grad.

Jeg vil godt understrege, at det for Venstre er vigtigt at få en dialog med kommunerne, når dette her skal implementeres, at kommunerne og måske ikke mindst koordinationsudvalgene bliver inddraget i den faktiske udmøntning af det her positive initiativ.

Venstre kan fuldt ud støtte forslaget.

Jens Heimbürger (KF):

Det Konservative Folkeparti er særdeles tilfreds med indholdet i det forlig, der er indgået om det rummelige arbejdsmarked, som bl.a. også det her forslag drejer sig om.

Der er ingen tvivl om, at virksomhederne gerne vil, og der er heller ingen tvivl om, at de har haft svært ved at finde ud af: Hvad er det egentlig for nogle ordninger, der har været i spil, fleksjob, skånejob og andet? Jeg tror, at en forenkling af kontakten mellem den enkelte virksomhed og kommunen bestemte vil være med til at skabe flere af de her job. Det her forslag er jo også udtryk for, at vi erkender, at det ikke er gennem kvoter og afgifter, der opnås

flere af disse job for dem, som har nedsat arbejdssevne.

Forslaget viser også, at der er brug for en mere præcis service over for virksomhederne. I alt for mange år har vi godt nok indbudt det private erhvervsliv ved store og festlige lejligheder, men konkret er der ikke etableret nok af denne type job på arbejdsmarkedet.

Vi håber derfor, at dette forslag sammen med den øvrige del af aftalerne om det rummelige arbejdsmarked vil bane vej for et bedre samarbejde mellem virksomhederne og kommunerne.

Thorstein Theilgaard (SF):

Da SF's socialordfører, Villy Søvnald, ikke kan være til stede, skal jeg sige følgende på hans vegne:

Formålet med ændringen er at gøre det lettere og mere overskueligt for virksomhederne at påtage sig et socialt ansvar for mennesker, der ikke kan opnå at bevare en fast tilknytning til arbejdsmarkedet. Den enkelte kommune skal fremover være i stand til at vejlede og servicere virksomhederne mere indgående med hensyn til fleksjob m.v.

Det er dermed lovændringens intention, at virksomhederne i fremtiden beskæftiger langt flere, der i dag har svært ved at bevare og fastholde en tilknytning til det ordinære arbejdsmarked. SF kan derfor støtte forslaget.

Inge Refshauge (DF):

I Dansk Folkeparti er vi indstillet på, at det kan koste noget at få mennesker, der skal ansættes på særlige vilkår, i arbejde. Og det vil ligeledes koste at fastholde f.eks. langtidssygemeldte eller andre, der står i fare for en udstødelse af arbejdsmarkedet. Det er vi parat til at stemme for. Derfor har vi ikke nogen problemer med dette lovforslag.

Dansk Folkeparti støtter, at kommunerne giver hjælp til de arbejdsgivere, der ansætter personer, som er i fare for at miste fodfæstet på arbejdsmarkedet. Og vi tror på, at de 30 mio. kr. fra satspuljen er godt givet ud. Vi tror på, at hvis der ansættes gode folk i kommunerne til at varetage virksomhedsservice, vil det i sidste ende give en god gevinst, og vi mener derfor, at forslaget er godt.

Det er jo ikke lige meget, hvad f.eks. langtidssygemeldte personer sættes i gang med. Derfor skal man i samarbejde med kommuner, virksomheder, arbejdsmarkedsråd og den person, det hele handler om, finde den bedste løs-

ning. En person, der har været langtidssyg, eller en, der er lige ved at miste fodfæstet på arbejdsmarkedet, har ikke brug for nederlag. Her tæller alene positive oplevelser.

Med denne lov kan vi forhåbentlig få gang i fleksjob og skånejob ude i virksomhederne og dermed i det såkaldt rummelige arbejdsmarked. Det er jo ofte de administrative opgaver og måske også manglende kendskab til den sociale rådgivning, der skræmmer virksomhederne, når eller hvis der ansættes en arbejdskraft på særlige vilkår. Det skulle dette lovforslag så afhjælpe. Det nytter jo ikke, at vi bare ansætter alle med særlige ansættelsesbehov i det offentlige. Her skal vi have de fleste ud i det private erhvervsliv.

Dansk Folkeparti støtter lovforslaget helhjertet.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Beskæftigelsen er stigende, og gruppen af mennesker ude på arbejdsmarkedet er så også blevet mere synlig. Og det synliggør så også forpligtelsen til at sørge for, at de mennesker, der har mulighed for at få tilknytning til arbejdsmarkedet, også får det.

Det var et af de problemer, vi i satspuljeforhandlingerne søgte at finde en løsning på. Baggrunden for at foreslå virksomhedsservice er jo den enkle, at det for arbejdsgiverne kan være uoverskueligt at ansætte mennesker på særlige vilkår; de står simpelt hen kejtet over for det.

Der følger da også en hel del papirarbejde med, og det vil for mange være årsagen til, at de ikke er med til at skabe arbejdspladser for de mennesker, der har brug for særlig støtte. Det forhindrer det ganske enkelt, og det er en hurdle, vi må se at komme over. Så hvis man kan fjerne det besværlige papirarbejde på virksomhederne, er en af mulighederne for at få flere mennesker i arbejde i hvert fald til stede.

Indsatsen over for virksomhederne skal bestå i rådgivning og vejledning og nemmere adgang til at ansætte netop denne gruppe medarbejdere. Særlig vigtigt er det, at virksomheden fremover i samarbejde med kommunen kan få lejlighed til at matche job og ansøger, så der er en mulighed for jobfastholdelse, ligesom der under ansættelsesforløbet løbende har været en dialog mellem virksomhed og kommune.

Det har vi så afsat 30 mio. kr. til i år 2000 og de følgende år, og det svarer til 90 årsværk. Det er penge, der er godt anbragt, hvis det kan være

med til at indsluse og fastholde også mennesker ansat på særlige vilkår på arbejdsmarkedet.

CD kan støtte forslaget.

Dorit Myltoft (RV):

Da partiets ordfører i denne sag, hr. Anders Samuelsen, ikke kan være til stede, skal jeg i stedet holde hans ordførertale.

Det har længe været en mærkesag for Det Radikale Venstre at få fjernet barriererne for virkeliggørelsen af det rummelige arbejdsmarked.

Der er dog stadig væk for få job på særlige vilkår. Og det skyldes ikke, at det skorter på socialt engagement rundt omkring i landets virksomheder. Faktisk er viljen til at gøre en social indsats netop et særkende hos små og mellemstore virksomheder, især når det gælder om at hjælpe og fastholde syge medarbejdere på arbejdspladsen. Men mange, især mindre virksomheder, oplever i den forbindelse, hvad man må betegne som uoverstigelige barrierer af bureaukrati, når de henvender sig til kommunen for at søge råd og vejledning, og mange må opgive at finde rundt i systemerne.

Regeringen har i de seneste år taget initiativ til en række lovændringer, som har haft til formål at rette op på den manglende kommunale indsats på området. Jeg nævner i flæng: ned-sættelse af refusionsprocenten ved førtidspension, ophævelse af 120-dages-reglen, tidligere sygedagpengeopfølgning og pligt til at kontakte den sygemeldtes arbejdsplads og fagforening i den forbindelse samt kommunal finansiering af ledighedsydelse til personer, der venter på fleksjob.

Endelig blev der også afsat ekstra midler til de lokale koordinationsudvalg i satspuljen for 1999 til at styrke indsatsen for det rummelige arbejdsmarked. Disse midler skulle bl.a. gå til oprettelse af formidlingshuse i kommunerne, der netop har til formål at styrke formidlingen af fleksjob ved at formidle kontakt mellem lokale virksomheder og personer, som gerne vil i fleksjob.

Men mange kommuner halter stadig væk bagefter med hensyn til at leve op til deres del af ansvaret for realiseringen af det rummelige arbejdsmarked. Fra radikal side håber vi derfor meget på, at pligten til at oprette virksomhedsserviceordninger kan få kommunerne til at tage deres ansvar for at anvise fleksjob og rådgive virksomheder, som søger hjælp, mere alvorligt. Endelig kan man da også håbe på, at virksom-

hedsserviceordningen kan være med til at forbedre kommunernes tidlige opfølgning af sygedagpengesager.

Jeg skal på den baggrund sige, at Det Radikale Venstre støtter forslaget.

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten kan ikke støtte forslaget. Pengene til virksomhedsservice skaffes ved det årlige tyveri fra alle landets fattigste, dem, der er på overførselsindkomster. De har siden 1990 som konsekvens af loven om satsregulering fået forringet værdien af deres forsørgelsesgrundlag hvert evig eneste år. Årsagen hertil er den enkle, at man tager den del af reguleringen, der ifølge almindelig lønudvikling burde have tilflydt de pågældende, og bruger den til satspuljen.

Vi har aldrig nogen sinde kunnet forstå logikken i, at det er landets fattigste medborgere, der skal finansiere den pulje, der bruges til nye initiativer, især på socialområdet. Det er en ægte omvendt Robin Hood, og man kan uden tøven kalde satspuljen for sådan en omvendt Robin Hood.

Og så virker det mildest talt på kanten af satspuljens fundats, at man synes, den skal bruges til at finansiere en kommunal serviceopgave over for virksomhederne. Det forekommer absurd, at de legatbestyrere, der nu på vegne af landets pensionister sidder og bestyrer de penge, pensionisterne allervenligst har stillet til rådighed for sådan et formål, går så tæt ud til kanten af den fundats, som der i hvert fald har været for satspuljen, nemlig at pengene direkte skulle tilfalde de folk, som man tog dem fra.

På den anden side er virksomhedsservice et af redskaberne til at få skabt det rummelige arbejdsmarked. Det kan vi jo forstå på det her. Og det er i sig selv positivt at skabe plads på arbejdsmarkedet til nogle af de grupper, der i dag er udstødt. Det vil vi også gerne. For os er det så til gengæld samtidig vigtigt, at de, der bliver ansat på særlige vilkår, får helt almindelige rettigheder, sådan at forsørgelsesgrundlaget ikke bliver udhulet.

Men på grundlag af den måde, som det her er blevet til på, kan Enhedslisten altså ikke støtte forslaget.

Tove Videbæk (KRF):

Lovforslaget her er et led i aftalen om udmøntning af satsreguleringspuljen for år 2000, og forslaget drejer sig om en pligt til at indføre en

ordning om virksomhedsservice med administrativ bistand over for private virksomheder. Ved tilrettelæggelse af ordningen vil man søge at gøre det på en sådan måde, at man kan lette virksomhedernes administrative vanskeligheder, og så virksomhederne får en adgang til kommunen, f.eks. i form af en fast kontaktperson.

Kristeligt Folkeparti mener, det er meget vigtigt, at virksomheder, der gerne vil være med og tage et socialt ansvar og skabe fleksjob, får en hurtig, effektiv og kvalificeret hjælp til at finde rundt i og komme igennem junglen af love og paragraffer på området.

Det er vigtigt, at det fremgår klart og tydeligt i de enkelte kommuner, at det er ét kontor og én kontaktperson, der tager sig af dette område, for på den måde kan virksomhederne få langt lettere adgang til at få vejledning. De kan også få lettere adgang til at søge ansættelse af en person, de kan få lettere adgang til at formidle job, og de vil blive aflastet i forbindelse med de administrative besværligheder eller det administrative bøvvl, som vi plejer at sige.

Man kan også håbe, at dette forslag kan være et yderligere incitament til det offentlige til at medvirke til at skabe fleksjob i offentligt regi. Man kan håbe, det kan give det offentlige et spark i den rigtige retning.

Kristeligt Folkeparti kan fuldt ud støtte dette forslag.

Tom Behnke (FRI):

Vi er i Frihed 2000 til gengæld noget betænkelige ved forslaget.

Vi har i Frihed 2000 den samme holdning som alle andre partier: der skal gøres en ekstraordinær indsats for, at de, der har svært ved at være 100 pct. med på arbejdsmarkedet, alligevel kan være med på arbejdsmarkedet i et eller andet omfang. Vi er meget indstillet på, at det skal gøres bedre og nemmere at komme i fleksjob, og at matchningen mellem virksomhederne og dem, der har behov for at komme i fleksjob eller skånejob, bliver gjort nemmere og mere smidig. Det er vi helt enige i, men spørgsmålet er så, om forslaget her er løsningen på problemerne.

Vi ved jo, at allerede i dag er det sådan, at en række kommuner – ja, hvis ikke alle kommuner – allerede yder den service. Det kan godt være, der er nogle kommuner, der trænger til, at der bliver strammet op på det, og der er nogle kommuner, hvor der er behov for, at nogle medarbejdere bliver bedre informeret om,

hvordan spillereglerne nu er vedrørende fleksjob, skånejob osv. Det vil vi slet ikke benægte, tværtimod har vi vel alle hørt de historier om virksomheder, der meget gerne vil have lov til at ansætte nogle personer i fleksjob eller skånejob, men hvor det er næsten umuligt for virksomheden at finde ud af, hvor den skal henvende sig, for ligegyldigt hvor man ringer hen, bliver bolden sendt videre.

Så der er ingen tvivl om, at tingene godt kunne trænge til at blive strammet op ude i kommunerne. Men da det allerede i dag er en kommunal opgave at sørge for det, er spørgsmålet: Hvorfor skal kommunerne have 30 mio. kr. ekstra for at løse en opgave, som de allerede skal løse i dag? Når kommuner og for den sags skyld amter undlader at løse de opgaver, de bør løse, er det ikke hensigtsmæssigt, at Folketinget kommer med en pose penge og siger: Nu skal I leve op til det, der er jeres forpligtelse, og her er nogen ekstra penge. Det er ikke hensigtsmæssigt, for det giver et forkert incitament ude i kommunerne.

Det andet, man med rette kan spørge sig selv om i forbindelse med lovforslaget, er: Hvis det er et problem – og det er det – at virksomhederne har meget svært ved at få ansat personer i fleksjob eller skånejob, fordi der er så meget administrativt bøvl med det, er løsningen så, at man ansætter endnu flere mennesker til at sidde og hjælpe med at løse de administrative problemer? Eller var løsningen måske at fjerne årsagen til problemerne?

Årsagen til problemerne er, at dansk lovgivning er skrevet på en sådan måde, at man skal have en højere universitetsuddannelse for overhovedet at kunne finde ud af, hvad det er, der står, og det er ikke hensigtsmæssigt. Hvis Folketinget havde lavet en klar, præcis og entydig lovgivning, ville dette lovforslag være helt overflødig, og derfor mener vi i Frihed 2000 ikke, det er hensigtsmæssigt, at man springer over, hvor gærdet er lavest, og siger, at i erkendelse af, at Folketinget har lavet nogle love, som borgerne ikke forstår, skal der nu ansættes nogle personer til at administrere lovene. Det koster penge, og det ville være bedre – jeg ved godt, det er en tungere vej – hvis man tog fat i lovgivningen og sagde: Lad os nu i stedet lave en lovgivning, som alle kan forstå, så de hindringer, der er i lovgivningen for, at borgere, der har behov for at komme i fleksjob, kan komme det, bliver fjernet.

Med forslaget her får man jo ikke løst problemet. Med forslaget gør man bare problemet usynligt, men problemet er ikke fjernet af den årsag, og samtidig betyder forslaget altså, at der gives yderligere 30 mio. kr. til bureaukrati ude i kommunerne. Det er ikke hensigtsmæssigt, de penge kunne have været brugt langt bedre på andre områder, så som forslaget foreligger i øjeblikket, har vi i Frihed 2000 svært ved at finde de positive miner frem.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Lige inden hr. Tom Behnke kom på talerstolen, tænkte jeg, at nu kunne jeg jo glæde mig over, hvor utrolig bred accept og forståelse der var for dette lille, udmærkede forslag.

Den brede accept og forståelse, der i hvert fald har været hos alle de andre partier, er jo udtryk for, hvor meget vi har arbejdet med hele dette emne gennem de senere år og dermed også har fået mere og mere føling med, hvad det er, virksomhederne har behov for, og hvad det er for et samarbejde mellem kommuner og virksomheder, der er nødvendigt. Så kunne man sige, at det burde jo være sådan, at kommunerne uden videre selv kunne finde ud af at samarbejde med virksomhederne i lokalområderne, og det kan de også mange steder. Men en del steder griber de ikke uden videre tingene an på den rigtige måde.

En af de erfaringer, som går igen alle de steder, hvor det fungerer godt med hensyn til at inddrage virksomhederne, så man undgår, at mange mennesker ryger ud af arbejdsmarkedet og forbliver på offentlig forsørgelse i mange år, er, at de ansatte i kommunerne har en føling med, hvad det er, der skal til for at give virksomhederne den rigtige service. Vi ved, at mange virksomheder siger: Vi ville egentlig godt gøre noget mere for at undgå udstødning, langtidssygemelding osv., men vi har ikke noget overblik over alle ordningerne og blanketterne osv. Vi mangler nogle, vi bare kan henvende os til, og som så siger: Nu skal vi hjælpe jer med, hvad det er, I kunne gøre på jeres virksomhed, og hvordan I kommer igennem alt det administrative bøvl. Og når der er kommuner, der ikke selv får den idé at ansætte medarbejdere, der griber sagen an på den rigtige måde, er det så, vi tager skridtet og giver dem en hjælpende hånd med dette forslag.

Jeg tror, vi i løbet af nogle få år vil se, at der vil være et meget mere professionelt, effektivt og virkningsfuldt samarbejde mellem kommu-

ner og virksomheder. Vi er nået meget langt, og jeg håber på, at dette forslag bliver endnu et bidrag til, at det kan komme til at fungere ordentligt.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

25) Første behandling af lovforslag nr. L 137: Forslag til lov om ændring af lov om aktiv socialpolitik og lov om social pension. (Efterlevelseshjælp, ophævelse af efterlevelseshjælp m.v.).

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(Fremsat 7/12 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Grete Schødt (S):

Efter de nuværende regler udbetales en social pension til de efterlevende. Hvis det f.eks. er et pensionistægtepar, hvor manden dør, modtager den efterlevende ofte 3 måneders pension.

Med dette forslag vil pensionsudbetalingen stoppe ved dødsfaldet, men samtidig bliver den efterlevende opreguleret og får status som reelt enlig, dvs. at pensionstillægget forhøjes med det samme. Man kan med andre ord sige, at en efterlevende pensionist med behov for hjælp ikke stilles dårligere end i dag.

Samtidig indføres en efterlevelseshjælp, som ikke kun omfatter pensionister, men alle efterlevende, der opfylder lovens betingelser, og hvad betyder det så? Det betyder f.eks., at en efterlønsmodtager, der er gift med en pensionist og har en årsindtægt, der ikke overstiger 160.000 kr., vil blive berettiget til at modtage op til 10.000 kr. som et engangsbeløb. Denne hjælp

aftrappes i indtægtsintervallet mellem 160.000 og 260.000.

Jeg kunne også nævne den gruppe, der er på kontanthjælp, sygedagpenge eller understøttelse. De får nu også mulighed for at søge efterlevelseshjælp, hvis det uheldige skulle ske, at de mister deres ægtefælle. Fremover bliver det ikke fødselsattesten eller retten til pension, der bliver afgørende for retten til efterlevelseshjælp.

Dette lovforslag finder vi faktisk skaber en mere retfærdig ligestilling, så jeg kan på Socialdemokratiets vegne tilkendegive, at vi tilslutter os denne forbedring af efterlevelseshjælpen på linje med partierne Det Radikale Venstre, CD, SF og Enhedslisten, som har indgået denne aftale i finanslovaftalen for år 2000.

Erik Larsen (V):

På Venstres vegne vil jeg gerne sige, at der i det foreliggende lovforslag er positive elementer. Man udvider gruppen af mulige modtagere af efterlevelseshjælp til nogle af de måske ikke særlig ressourcerstærke grupper, og som det er nævnt i lovforslaget, gælder det efterlønsmodtagere og kontanthjælpsmodtagere. Det ser vi på med positive øjne.

Vi vil gerne under udvalgsarbejdet se på den anden del af forslaget, nemlig den, der har med formueforhold at gøre. Vi er jo af den opfattelse, at man kan altså ikke spise sin formue, hvis den består af mursten, og den opgørelse, der er i lovforslaget angående formueforhold – altså henholdsvis likvid formue og formue i fast ejendom og andre faste, urealisable værdier – vil vi gerne drøfte i udvalget. Men der er som sagt positive elementer i forslaget.

Jens Heimbürger (KF):

Vi er imod en del af dette forslag, og vi støtter en mindre del af forslaget, og det vil jeg forsøge at forklare.

Vi er tilhængere af, at man giver ligestilling til efterlevelseshjælp mellem samlevende, som er gift, og dem, der blot bor sammen. Vi støtter ligeledes den del af L 137, som sikrer, at pensionister overgår til status som reelt enlige ved samleverens dødsdag. Dette element er jo ganske væsentligt set i sammenhæng med den stramning, som ligger i ændringen af ophørstidspunktet for pensionsudbetaling ved dødsfald, og som vi skal behandle i det efterfølgende forslag, L 138.

Derimod vil vi afvise den del af forslaget, som omhandler ændringen af efterlevelseshjælpen.